

Odvažná dáma

SÍDLO HAVEN MANOR ♦ 2

KRISTI ANN HUNTEROVÁ

i527.net
vydavatelstvo

Odvažna
dáma

Odvažna dáma

SÍDLO HAVEN MANOR + 2

KRISTI ANN HUNTEROVÁ

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2019 by Kristy Ann Hunter

Originally published in English under the title *A Return of Devotion*
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2020
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-50-8

Venujem*
darcovi nových začiatkov.
(Korintanom 5, 7)

A Jacobovi.
Vždy mi pripomínaš, že každý deň
nám ponúka šancu
začať odznova.

---

* „Žijeme vierou a nie videním.“

Druhý list apoštola Pavla Korintským 5, 7
BIBLIA, Písmo sväté Starej a Novej zmluvy,
Tranoscius, Liptovský Mikuláš, 2015 (str. 188)

PRVÁ KAPITOLA

Marlborough, Anglicko

1816

Mala by byť na to pripravená. Napokon, mala k dispozícii dva mesiace, aby sa zžila so skutočnosťou, že do jej života čoskoro zavíta niekto nový. Pravdupovediac, veľmi sa na to nepripravovala, iba si v hlave premietala všetky možné scenáre, ako by to mohlo prebiehať. Jeden bol horší než druhý.

Toto by jej však nenapadlo.

Daphne Blakemoorová civela na muža pred sebou a žmurkala. Opakovane. Rýchlo i pomaly. Jedno viečko po druhom. Skúšala všetky možné i nemožné spôsoby, pretože nemohla uveriť tomu, že muž, ktorý pred ňou teraz stojí, by mohol byť skutočný – aspoň nie najbližších dvadsať rokov.

Tmavé blond vlasy, rovný nos, hranatá sánka a hlboké modré oči vsadené do takmer dokonalej symetrickej tváre, ktoré sa jej zdali až príliš povedomé. Posledných trinásť rokov vídala takmer identické črty v mladšom vydaní v tvári chlapca, ktorý sa ešte iba začínal meniť na muža. V tomto okamihu sa nachádzal o tri

izby ďalej v salóne, kde práve vymieňal posledné časti dotlačenej nástennej rímsoy.

Nenápadne sa cez sukňu uštipla do nohy. Pokúsila sa predstaviť si vedľa toho muža poníka, aby sa uistila, že jej fantázia sa s ňou nezahráva.

Výjav na verande sa však nezmenil. Muž odtiaľ nezmizol. Pery zovrel do prísnej čiary a zamračil sa.

Aj Benedict sa takto tváril, keď ho niečo zmiatlo. Jeho pohľad však nebol taký znepokojujúci a priamy ako pohľad tohto muža. No ktovie, ako to bude o dvadsať rokov. Chlapec raz zrejme bude vyzeráť presne takto. Teda až na to, že nebude mať drahé, na mieru šité oblečenie a pravdepodobne vďaka fyzickej práci bude v istých partiách o čosi svalnatejší. Chlapec totiž nepatril k šľachte. Ich podobnosť však bola priam zarážajúca. Nebolo pochýb, že ten muž je chlapcov otec.

Hoci ním nebol. Daphne to vedela s istotou, keďže tam vtedy bola.

A hoci na mnohé zabudla – či už náročky alebo nevedomky –, tvár muža, ktorý splodil jej syna, k nim určite nepatřila.

Daphne si pred zrkadlom naplánovala a dôkladne premyslela repliky – samozrejme, potichu, aby sa jej Jess, priateľka a spolubývajúca, neposmievala – a usilovne nacvičovala svoju reč na túto príležitosť, no všetko napokon vyšlo navivoč. Nedokázala si spomenúť na jediné slovo.

Veľmi túžila zabuchnúť mu dvere pred nosom a ujsť sa schovať do najodľahlejšieho kúta, kde by ju nikdy nenašiel.

Namiesto toho však iba stála vo dverách a na nič sa nezmohla. Ak mal byť tento muž novým majiteľom panstva, vôbec netušila, čo bude ďalej.

Muž sa zachmúril ešte viac a nechápavo naklonil hlavu nabok.

Daphne naprázdno preglgla. Na *Haven Manor* nikto len tak ľahko nenatřafil. Aj vďaka tomu to bolo dokonalé miesto na úkryt.

Tento muž musel poznať presný opis cesty do sídla a k tejto informácii sa mohol dostať iba vďaka tomu, že mu to tu patří.

Daphne vôbec nepochybovala o tom, kto pred ňou stojí. Určite to bol nový majiteľ sídla a ona mu teraz blokovala prístup do vlastného domu a zízala pritom naňho ako blázon.

Mohol sa jej však niekto čudovať? Benedict, najsvetlejší bod jej života, sa naňho takmer identicky ponášal a práve teraz sa nachádzal v dome. Nemohla dopustiť, aby sa stretli. Aspoň nie dovtedy, kým niečo nevymyslí a nepríde na to, ako to vysvetliť.

Nemala však čas niečo si teraz plánovať a vymýšľať. Pravdepodobne by sa mu mala predstaviť. Už niekoľko minút naňho bez slov civela a tým sa veru ako jeho zamestnankyňa veľmi nevyzna menala. Muž sa už-už chystal čosi povedať. Vyzeral, akoby vážne uvažoval, že ju rovno prepustí zo zamestnania.

Tá ženská je úplný blázon.

Vyzerala ako obyčajné dedinské dievča. Hnedé vlasy uviazané do drdola, hnedé oči a odtieň pokožky, akú zvyknú mať ľudia, ktorí sa nevyhýbajú priamemu slnku.

Aj napriek tomu sa patrilo, aby miesto žmurkania a zízania niečo konečne povedala.

Kto to vlastne je? Očividne patrila k tej hústke pôvodného služobníctva, ktoré tu údajne pracovalo už roky. William s nádejou dúfal, že nejde o kuchárku, o ktorú žiadal správcu, aby ju najal ešte pred jeho príchodom. Zvyčajne sa po otvorení dverí rátalo s nejakou formou pozdravu, no tomuto dievčaťu trvalo neuveriteľne dlho, kým jej to docvaklo. Ak by mala niečo uvariť, asi by jej to prihorelo.

Vari to bola slúžka? Šaty mala kvalitnejšie, než by očakával, hoci vyzerali dosť obnosene. Snáď gazdiná?

Nevedel si predstaviť, že by niekto taký mohol pracovať na poste gazdinej, no berúc do úvahy, že statok sa nachádzal uprostred ničoho, nemohol to vylúčiť. Jeho kočiš sem takmer netrafil, hoci mal presné inštrukcie. Toto sídlo sa mu videlo ako dokonalé miesto pre šikovného človeka, čo nevie komunikovať.

Uvoľnil sa a prestal sa mračiť. Tá žena musí byť nemá. Ak nie je aj hluchá, nejako si s ňou poradí, hoci bude musieť gazdinú napomenúť, aby neposielala otvárať dvere niekoho, kto nevie rozprávať.

Nadýchol sa a otvoril ústa, že čosi povie, ale predbehla ho. Vzala mu vietor z plachiet a narušila jeho domnienku, ktorá ho pred malou chvíľou upokojila.

„Obávam sa, pane, že nikto nie je doma. Budete musieť prísť inokedy.“

William zabudol od prekvapenia zavrieť ústa. Nebola nemá. Musel sa teda vrátiť k názoru, že to v hlave predsa len nemá celkom v poriadku.

„Neprišiel som na návštevu,“ povedal pomaly a obzvlášť si dával pozor na výslovnosť. „Som lord Chemsford.“

Stále mu tento titul znel v ušiach čudne. Tridsať rokov sa predstavoval ako lord Kettlewell a jeho otec bol dovtedy markízom z Chemsfordu. Kým sa ním teraz nestal on sám. Nijaký vikomt Kettlewell už neexistuje. Cítil sa, akoby už nepoznal ani sám seba.

„Pán môj.“ Žena predviedla dokonalý pukerlík, ale ani o piad' neuhla z prahu dverí ani sa nepredstavila.

Vari nevie, kto je? Advokátovi, ktorý to tu má na starosti, síce podal iba strohé príkazy, mala by však vedieť, pre koho pracuje. Hoci aj keby to vedela, nemohla tušiť, ako sa má správať.

Odkošľal si a zaumienil si, že jej dá ešte šancu. Nie, neplánoval tráviť večery v salóniku rozhovormi so služobníctvom. Keď si napokon vysvetlia toto nedorozumenie, počká si a uvidí, ako si vykonáva svoju prácu. Potom ju bude súdiť, nech už v sídle robí čokoľvek.

„Toto sídlo mi patrí,“ riekol pomaly.

Znova zažmurkala, ale stále nijako nereagovala. Neuhla ani o krok, nepredstavila sa, nepovedala ani len *vitajte*.

Konáre stromov, čo obklopovali panstvo, zašušťali vo vetre a vtáčiky si medzi sebou štebotali, akoby toto zabudnuté sídlo chránila hrubá vrstva nedotknuteľného pokoja. Za chrbtom mu

zavrzgal postroj nepokojne prešlapujúcich koní. Ani to však nenarušilo pokoj, ktorý tu panoval. Mal by do budúcnosti zariadiť, aby sa takýto pokoj zachoval aj počas renovácie sídla a úprav na pozemkoch.

Pokoj mu v živote už dlho chýbal.

Urobil dobre, že si za svoj domov vybral práve toto sídlo. Po otcovi zdedil okrem titulu mnoho iných panstiev a pozemkov. Viazalo sa však k nemu aj početné príbuzenstvo, pokrývne bližšie i vzdialenejšie, ktoré chcelo využiť jeho bohatstvo a žiť na jeho úkor.

Tu, uprostred wiltshirských polí, v spustnutom sídle, ktoré jeho otec vyhral v kartách, by ho asi ťažko niekto hľadal.

Takže toto osamotené panstvo preňho predstavovalo dokonalé miesto, kde by mohol žiť.

Teda ak sa vôbec dostane cez tie dvere.

„Možno by... čiže mohli by ste...“ William zmĺkol uprostred vety. Akoby sa mal v takejto situácii náležite vyjadriť? Mohol povedať: Ustúpte? Pustíte ma do domu? Začínal ľutovať svoje rozhodnutie, že ju ihneď neposlal pobaliť si kufre.

Najprv sa mu od rozčúlenia naplo svalstvo. Snažil sa upokojiť a uvoľniť. Začal ramenami a pokračoval až k palcom na nohách. Nepatrilo k tomu typu mužov, ktorí robia unáhlené rozhodnutia. Aj napriek zvláštnym okolnostiam nechcel túto ženu prepustiť hneď tu na verande. Vôbec však nevedel, čo má urobiť. Mohol by ju poľahky odsunúť nabok a prejsť popri nej, keďže bola iba priemerného vzrastu a ani on nepatrilo k obrom. Alebo sa pokúsi nájsť ďalší vchod? Nepříjemné ticho narušil buchot vzdialenejších vnútorných dverí. Vzápätí ho nasledoval hrmot kolies a záprahu voza. Vojsť prvýkrát do svojho domu vchodom pre služobníctvo sa sotva dalo nazvať ideálny spôsob, no chcel sa dostať dnu, skôr než padne súmrak a bez toho, aby musel ženu fyzicky odstrčiť nabok.

Odrazu však uhla sama.

Na okrúhlej tvári sa jej zjavil úsmev. Ustúpila dozadu, otvorila dvere dokorán a kvetnato ho uvítala. „Vitajte doma, pán môj.“

To veru nečakal.

Vlastne pôvodne to očakával, ale potom mu zatarasila dvere a... Nemalo zmysel ďalej sa nad tým zamýšľať. Mal by jednoducho využiť príležitosť a vojsť dnu, skôr než si to rozmyslí.

William urobil dlhý krok napred a vkročil do haly. Prižmúril oči a pozrel sa na usmievajúcu ženu. Bol to silený, strnulý a neprirodzený úsmev. Bola však už natoľko duchaprítomná, že dokázala nahodiť masku. Prečo ho hneď nepustila dnu?

„Už mi dovolíte vojsť?“ neodpustil si ironickú poznámku.

„Ale samozrejme, pán môj,“ zažmurkala a ešte širšie sa usmiala. „Veď ste tu predsa doma.“

„Začínal som o tom pochybovať,“ zašomral a odkašľal si. „A vy ste kto?“

„Gazdiná.“ Zovrela ruky pred seba a uhladene sa uklonila. „Pani, ehm, Brightmoorová, k vašim službám.“

Poklonila sa mu ako vznešená dáma, ale svoje meno koktala ako nejaká pouličná podvodníčka. Skutočne sa táto osoba stará o domácnosť? Možno si s tým hravo poradila, pokiaľ bolo jej jedinou úlohou dohliadať na to, aby sa nezrútila strecha, no odteraz to už nebude mať také jednoduché.

Ak tu skutočne dlho pracovala, mal by niekoľko dní počkať, aby videl, ako jej to ide. Pokiaľ mu dovtedy neotrávi čaj. Bolo však lepšie mať aspoň nejakú gazdinú než žiadnu.

„Máme tu nejakých sluhov, čo by mohli vyložiť batožinu a ukážu môjmu pohoničovi, kam má odvieť kone?“ povzdychol si.

Žena vykukla spoza dverí na štrkovú príjazdovú cestu, kde sa nachádzali dva kone. Komorník stál pri dverách koča. Ak sa im aj zdala fraška, ktorá sa práve odohrávala na verande, zvláštna alebo vtipná, nedali to ako správni sluhovia na seba znať.

„Nie,“ odvetila gazdiná, predlžujúc slabiku o čosi dlhšie, než bolo nevyhnutné, a ruky si zasunula do zástery. „Ale máme chlapca, čo býva... neďaleko... vypomáha v záhrade aj s kozami a sliepkami.“

Snažil sa pochopiť, čo mu tým chce povedať. Náhle pocítil prudký závrat. V tomto opustenom sídle sa nachádza záhrada? A dobytok?

„Máme tu kozy a sliepky, ale žiadnych sluhov?“

„Nepotrebovali sme tu sluhov, ale jedlo áno.“ Akoby ho karhala, až musel potlačiť inštinktívne nutkanie ospravedlniť sa. Vyjadrovala sa veľmi kultivovane, čo by od ženy žijúcej takpovediac uprostred ničoho veru nečakal.

Trafila však do čierneho. Väčšinu cesty lemovali iba stromy. V blízkosti sídla sa nenachádzalo veľa fariem. Ak chceli mať na stole každý deň vajička a mlieko, nevyhnutne potrebovali malé políčko na pestovanie a niekoľko hospodárskych zvierat, aby sa uživilí – nech už myslela na kohokoľvek ďalšieho v dome.

„Reuben dokáže náležite obriadiť kone,“ doplnila pani Brightmoorová a rukami si nervózne húžvala zásteru. „No vaše kufre sú dosť veľké. Nemohol by vám ich odnieť váš sluha? Alebo by ste mu mohli s nimi pomôcť a niečo si preniesť sám.“

Niežeby William nikdy v živote nič neniesol. Párkrát si musel odnieť vlastnú batožinu a raz dokonca pomáhal zodvihnúť ťažkú truhlicu. Jej návrh ho však poriadne šokoval. Hoci bol schopný statný muž, domnieval sa, že ak si najíma na prácu ľudí, mali by ju aj vykonávať.

Plánoval zamestnať mnoho ľudí.

Iróniou bolo, že hoci si najímal početný personál, najviac túžil po tom, aby mohol byť sám. Zdalo sa mu však vhodnejšie zaplatiť ďalších dvoch zamestnancov, než si kúpiť kvalitné, na mieru ušité šaty, ktoré vôbec nepotreboval.

Zdalo sa mu, že služobníctvo tu tvoria iba tri osoby. Teda ak rátal aj kuchárku, ktorú mal na jeho žiadosť najatť správca. Mal sa radšej toho advokáta opýtať, čo presne tým základným zložením služobníctva myslel. Ich definície sa zrejme dosť odlišovali. William nadobudol pocit, že niektoré záležitosti bude musieť predsa len vyriešiť sám.

Keď zнова vychádzal von z dverí, srdce mu začalo biť o čosi prudšie. Pohľadom prechádzal hore-dole z koča na gazdinú. Dovolí mu vojsť, keď sa vráti s batožinou, alebo mu zнова zatarasí cestu?

Neexistoval však nijaký iný spôsob, ako zdolať niekoľkokometrovú verandu a pritom neopustiť prah dverí. William teda vyšiel z domu a vrátil sa do koča, odkiaľ si vzal svoj kožený kufor.

„Ale pane!“ zaprotestoval Morris a pristúpil bližšie k zvyšnej batožine pripevnenej na zadnej strane koča.

„Choď s Pasleym odstrojiť kone a potom vezmite zvyšné kufre do domu,“ pokrútil William hlavou a poriadne uchopil kufor.

„A kam s ním mám ísť?“ Morris sa zmätene obzeral po okolí.

William sa tiež rozhliadol. Nevidel v blízkosti ani jednu hospodársku budovu. Dom bol totiž postavený na jemne stúpajúcom svahu tak strategicky, aby sa zdalo, že v okolí sa okrem neho nič nenachádza. Hustý porast stromov z každej strany zakrýval výhľad na všetko, čo ležalo dole pod kopcom.

Potom však zbadal vyšliapaný chodníček. Z jednej strany domu sa tiahli vyjazdené koľajničky voza. William sa už-už chystal navrhnuť, aby sa vybrali tým smerom, keď sa spoza rohu objavil chlapec. Bol samá ruka, samá noha. Pani Brightmoorová mala pravdu – sotva by si poradil s ťažkými kuframi. Na Williama pôsobil veľmi krehko. Mal pocit, že štíhly krčik vykúkajúci z kedysi bielej košele iba zázrakom udržiava o dosť väčšiu hlavu vzpriamenú.

Chlapec naňho vrhol rýchly pohľad a potom opäť sklonil hlavu. William si na jeho tvári stihol všimnúť niečo, čo pripomínalo okuliare. Teraz sa mu naskytol pohľad iba na chlapcovu šticu gaštanovohnedých kučier, na ktoré by spotreboval polovicu vosku na vlasy, ak by ich chcel skrotiť a uhladiť.

Morris zovrel pery do úzkej čiary, čo značilo, že sa mu veľmi nepozdáva myšlienka, že má nasledovať chlapca s hlavou zohnutou k zemi, ale nič nepovedal, takže William to nechal na ňom. Nemali veľmi na výber.

William uvoľnil najmenšiu batožinu z popruhov koča a skôr než Morris stihol znova zaprotestovať, otočil sa a pobral sa znova ku schodom.

Dvere zostali otvorené, avšak po tajomnej pani Brightmoorovej tam nezostalo ani chýru, ani slychu. Znova vkročil do vstupnej haly a nohou pribuchol dvere.

Zostal tam stáť ako obarený.

Tak veľmi sa predtým sústredil na gazdinú, že mu ani nena-
padlo poobzerať sa po miestnosti. Ak by sa ho niekto spýtal, čo si
myslí, že tam uvidí, nevedel by odpovedať.

No to, čo videl, ani v najmenšom nečakal.

Obrovská miestnosť takmer bez stopy nábytku pôsobila
impozantne aj napriek tomu, že dom bol dlho neobývaný. Na-
chádzalo sa v nej zopár precízne vyrezávaných stolíkov, ktoré boli
také malé, že človek tam sotva mohol niečo položiť, a rovnako
nepoužiteľné drevené vyrezávané stoličky, zoradené popri ste-
nách. Žiarivo červená tapeta, ktorá očividne zažila aj lepšie časy,
vytvárala silný kontrast s bielou stenovou rímsou a dreveným
obložením miestnosti v dolnej časti stien.

Dych mu však vyrazilo najmä umenie, čo sa tu nachádzalo.
Celé steny pokrývali maľby. V rohoch ako na stráži stáli sochy.
Pohľadom skúmal troje dverí vedúcich do ďalších miestností v do-
me. Čoskoro zistil, že umenie sa nenachádza iba v prednej hale.

Dokonca aj po bližšom preskúmaní zistil, že na nich nie je
ani zrnko prachu a niekto sa tu o to príkladne stará. Gazdiná síce
neoplývala darom reči, ale vedela sa tu – alebo niekto iný v dome
– priam majstrovsky oháňať prachovkou.

Akoby ju privolal svojimi myšlienkami, lebo odrazu sa zja-
vila v klenutom priechode vedúcom od predných dverí. Znova
sa usmievala, hoci tentoraz to pôsobilo o čosi prirodzenejšie.
Úprimný úsmev premenil jej slnkom ožiarenú tvár na príjemnú
spleť kopčekov a údolí. Pôsobila veľmi mlado, a preto sa vôbec
nehodila na pozíciu gazdinej. Možno ju však svojím príchodom
zaskočil. To by celkom chápal. Pravdepodobne dosiaľ nestretla
nijakého šľachtica.

„Tak tu ste,“ povedala potichu kultivovaným spôsobom.
V jej hlase chýbal podriadený tón, na ktorý bol u služobníctva
zvyknutý.

Zdalo sa mu, akoby za ten čas, čo si išiel po svoju batožinu,
opeknela, no ostatné sa veľmi nezmenilo.

„Áno, som tu,“ povzdychol si. „Možno by ste mi teraz mohli
ukázať cestu do mojej izby.“

„Samozrejme,“ zažmurkala. „Tadiaľto hore po schodoch.“

Samozrejme. Akoby všetko prebehlo tak, ako sa v takejto situácii očakáva.

Kráčal za ňou. Spolu vošli do rovnako veľkej miestnosti, ako bola vstupná hala. Z oboch strán sa v nej nachádzali dve obrovské schodiská a ani tu nechýbalo výtvarné umenie.

Gazdiná sa medzitým stihla dostať do polovice schodov. Prekvapila ho svižným krokom, ktorý od takej nevysokej osôbky veru nečakal. Potešilo ho, že nemusí umierňovať svoju rýchlu chôdzu, ako sa mu to často stávalo. Nemal síce vo zvyku chodiť na prechádzky so svojím služobníctvom, ale Morris ho občas niekam sprevádzal.

Dobehol ju na poschodí a zbadal, ako pristúpila k dverám a myknutím ich prudko otvorila. U služobníctva bol zvyknutý na oveľa pokornejšie správanie a oveľa pokojnejšie otváranie dverí. Trochu ho to znepokojovalo.

Možno by ju tu mal nechať pracovať už len preto, že ho neustále niečím prekvapovala.

DRUHÁ KAPITOLA

„Vaša izba, pán môj.“ Daphnina sebaistota sa obmedzovala iba na jej malý svet každodenných povinností, do ktorého pôsobivý lord Chemsford bez pochyb nepatril. Vedela však, že pri príprave jeho komnaty odviedla dobrú prácu. Upratala ju najlepšie, ako vedela.

Za dvanásť rokov sa to tu pri deťoch zjavne opotrebovalo a zničilo. Samozrejme, netýkalo sa to nábytku. Daphne s priateľkou Kit všetok drahý dekoratívny nábytok odložili do skladov a potom zriadili chlapčenskú spálňu. Kedysi tu spávali deti, o ktoré sa starali.

Chlapci tu už nebývali, ostal iba Reuben. Benedict býval u pána Leightona, majstra stolára, kde bol učňom, a ostatní teraz žili s rodinami, ktoré si ich osvojili. Takto získali lepšiu budúcnosť a istotu, že niekam skutočne patria. Aj väčšina dievčat sa týmto spôsobom dostala do rodín, tie však predtým bývali na druhej strane poschodia.

Táto spálňa teda kedysi patrila chlapcom. Na stenách i podlahe sa vynímali zjavné dôkazy. Za fľaky od vody na plafóne ich však viniť nemohla. Tie spôsobila stará strecha, ktorá potrebovala nevyhnutnú opravu.

Daphne vstúpila ďalej do izby, aby lord Chemsford mohol prejsť dnu aj s batožinou, čo niesol.

S kuframi, ktoré mu nakázala odnieť si.

Bude zázrak, ak ju do večera neprepustí. Tak dlho žila mimo londýnskej spoločnosti, že zrejme zabudla na to, čo je prijateľné a čo už nie.

„Často som tu vetrala a posteľnú bielizeň som vymieňala každých pár dní, aby to tu bolo pripravené, keď prídete.“

Kufre zložil na zem a prešiel sa po rozľahlej spálni.

Uprostred širokánskej steny sa rozprestierala ohromne veľká posteľ s drevenými vyrezávanými stĺpikmi v rohu postele, ktoré siahali takmer po strop. Išlo o skutočne obrovskú posteľ. Takmer zbúrali schodiskové zábradlie, kým ju dostali späť do domu na svoje pôvodné miesto. Dúfala, že práve tento impozantný kus nábytku spolu s plyšovým koberčekom z Turecka, čo sa nachádzal pred krbom, natoľko upútajú pozornosť nového majiteľa sídla, že si nevšimne stopy na stenách asi v úrovni pásu dospelého človeka, čo tam zanechali kovové postele, na ktorých chlapi roky spávali.

Také šťastie však nemala.

Vykročil k stene a rukou prešiel po slabučkých sivých čiarach. Potom zdvihol zrak a pohľadom prechádzal po strope, kde kedysi zatekala voda zo strechy.

„Sú staré,“ povedala, keďže nemohla predstierať, že tam nie sú. „Nebojte sa však. Ak by dnes v noci pršalo, nič na vás nebude kvapkať.“ Ibaže by sa medzitým vytvorila nová prasklina, o ktorej nevie, čo sa jej však javilo dosť nepravdepodobné. Strecha už jednoznačne vykazovala známky dlhoročného opotrebovania a v horných izbách preto strategicky rozmiestnili niekoľko vedier. Avšak strechu nad touto izbou dali veľmi precízne opraviť.

„To mi stačí,“ riekol.

Daphne si ani neuvedomovala, ako napäto tam dovtedy stála. Vyrástla v Londýne na okraji vyššej spoločnosti. A hoci absolvovala iba jedinú, aj to veľmi krátku sezónu, počas ktorej väčšinu času strávila v kútoch denných salónov a plesových sál, stačilo

jej to, aby pochopila, že len veľmi málo džentlmenov by sa nerozzúrilo, keby mali bývať v takej zničenej izbe. Navyše nebolo tajomstvom, že v tomto dome už niekoľko desiatok rokov nikto oficiálne nebýval.

Napriek tomu tu teraz pred ňou stál muž, dokonca markíz, ktorý si ochotne odniesol svoju batožinu a nechystal sa ani sťažovať na značnú ošarpanosť miestnosti.

Zamyslela sa a ponorila do predstáv o tom, aký život mohla teraz mať, keby vtedy v noci, keď sa snažila byť niekým iným a nie sebou, stretla *tohto* muža. Keby svoje jediné potupné dobrodružstvo zažila s mužom, ktorý by nemal v pláne obrať isté dievča o česť a pošpiniť jej meno. Aké by to bolo, keby vtedy stretla džentlmena, ktorý by ju namiesto potupy zachránil?

Muž, čo pred ňou teraz stál, vyzeral takmer rovnako ako ten, čo jej zničil povosť a podstatne zmenil jej život. Preto pre ňu vôbec nebolo zložité predstaviť si, že markíz je akousi vznešenejšou verziou toho muža.

Akurát, že ňou nebol. Odhliadnuc od toho, ako vyzeral, a od toho, ako prakticky založený sa jej zdal, nemala právo predstavovať si ho ako svojho záchrancu. Neprišiel sem predsa preto, aby sa napriek jej minulosti do nej zamiloval a miloval ju i jej syna, akoby bol jeho vlastný. Obzvlášť keď ani Benedict netušil, že ona je jeho skutočnou mamou, a žil v klame, že je tiež iba ďalším nechceným dieťaťom, o ktoré sa starala... Pravdupovediac, keď sa nad všetkým poriadne zamyslela, zdalo sa to ešte zložitejšie. Nemala by sa nad tým ďalej zamýšľať.

Nijaký muž pri zmysloch, obzvlášť nie aristokrat, by s ňou nechcel mať nič spoločné.

Potriasla hlavou a znovu obrátila pozornosť na markíza, ktorý sa na ňu pozeral, akoby na niečo čakal.

Dobrý bože. Vari na niečo zabudla?

